

VETERINAIR BEROEPSCOLLEGE

Beslissing in de zaak onder nummer van: VB 1997-09

V E T E R I N A I R B E R O E P S C O L L E G E

Dossiernummer: **VB 97/09**

Uitspraak

in de zaak van

X

wonende te A
appellante van een uitspraak
van 6 mei 1997 van het
Veterinair Tuchtcollege (96/0090)

1. Het verloop van de procedure

Het Veterinair Tuchtcollege heeft bij uitspraak van 6 mei 1997, verzonden op 7 mei 1997, ongegrond verklaard de klacht van X, wonende te A (hierna te noemen appellante), dat Y, dierenarts te B (hierna te noemen beklaagde), te kort is geschoten in de zorg die hij had behoren te betrachten ten opzichte van klagsters kat, met betrekking tot welk dier zijn hulp was ingeroepen.

Appellante heeft bij beroepschrift, gedateerd 22 mei 1997 en binnengekomen bij het Veterinair Beroepscollege op 13 juni 1997, beroep ingesteld tegen voormelde beslissing van het Veterinair Tuchtcollege.

Beklaagde heeft bij schrijven van 23 juni 1997 op het beroepschrift gereageerd.

De behandeling ter zitting van het Veterinair Beroepscollege heeft plaatsgevonden op 1 oktober 1997. Appellante en beklaagde zijn niet verschenen.

2. De vaststaande feiten

Het Veterinair Beroepscollege gaat uit van de volgende vaststaande feiten.

Beklaagde heeft op 3 juli 1996 de poes van appellante onderzocht en behandeld door de poes onder een lichte sedatie te brengen en tandsteen te verwijderen. Beklaagde heeft de poes op 4 juli 1996 opnieuw onderzocht en behandeld, onder andere door het dier ter observatie op zijn praktijk te houden. Daarbij heeft beklagde een acute pneumonie vastgesteld. Beklaagde heeft de poes in verband hiermee medicijnen en zuurstof toegediend. De poes is in de daarop volgende nacht in de praktijk van beklagde gebleven en aldaar overleden.

3. De uitspraak van het Veterinair Tuchtcollege

Het Veterinair Tuchtcollege heeft aan zijn bestreden beslissing de volgende overwegingen ten grondslag gelegd:

“5. In geding is of beklagde te kort is geschoten in de zorg die hij in zijn hoedanigheid van dierenarts had behoren te betrachten ten opzichte van de kat van klaagster, met betrekking tot welk dier zijn hulp was ingeroepen.

6. Ten aanzien van de wijze waarop beklagde op 3 juli 1996 de poes van klaagster heeft onderzocht en behandeld, overweegt het College dat op grond van hetgeen partijen over en weer hebben verklaard, ervan moet worden uitgegaan dat beklagde, geconfronteerd met een poes die aan ernstige tandsteenvorming leed en licht gedehydreed was, het dier heeft behandeld door, na preanesthetisch onderzoek, het dier onder een lichte sedatie te brengen, het gebit te reinigen en het dier vocht toe te dienen. Dat het dier op dat moment reeds aan een longontsteking leed, zoals door klaagster gesteld, kan, gelet op de door partijen daaromtrent afgelegde verklaringen, niet als vaststaand worden aangenomen. De klacht dat beklagde de poes onder narcose heeft gebracht terwijl deze aan een longontsteking leed, kan dan ook niet slagen. Voorts stelt het College vast dat de poes na afloop van de operatie goed uit de narcose is ontwaakt en het goed leek te maken toen deze weer mee naar huis werd gegeven.

7. Blijkens de verklaringen van klaagster zijn de benauwdheidsproblemen van de poes eerst 's nachts ontstaan. Klaagster heeft zich de volgende ochtend wederom tot beklagde gewend, waarna deze de poes voor onderzoek op zijn praktijk heeft gehouden. Beklaagde heeft een acute pneumonie vastgesteld welke hij heeft behandeld door de poes gedurende 45 minuten zuurstof toe te dienen en verder te behandelen met Dexadreson, Baytril en Isoelektrol. Het College acht dit, gegeven de toestand van de poes, een niet onjuiste behandelwijze.

8. Beklaagde heeft vervolgens de poes in een rustig verblijf op zijn praktijk achtergelaten om het effect van de toegepaste therapie af te wachten. Blijkens de door hem afgelegde verklaringen is beklagde tot deze beslissing gekomen op grond van de af-

weging dat het verplaatsen van de poes naar een andere locatie stressverhogend en daarmee nadelig voor de overlevingskansen van de poes zou zijn en andere behandel-mogelijkheden niet voorhanden waren of eveneens stressverhogend zouden hebben gewerkt. Daarmee heeft beklagde naar het oordeel van het College geen vanuit diergeneeskundig opzicht onjuiste afweging gemaakt. Dat de poes gedurende de nacht is overleden kan beklagde dan ook niet worden verweten. De klacht dat beklagde de poes gedurende de nacht alleen heeft gelaten is derhalve tevergeefs voorgedragen.

9. Tot slot bespreekt het College de klacht dat beklagde de poes niet tijdig heeft geeuthanaseerd. Hieromtrent overweegt het College dat beklagde terecht aan klaagster heeft kunnen voorstellen een therapie als door hem uitgevoerd te beproeven en bij onvoldoende resultaat de volgende dag de poes te euthanaseren. Geenszins is gebleken dat klaagster zich tegen dit voorstel heeft verzet. Beklagde heeft daarmee een diergeneeskundig verantwoorde beslissing die in overeenstemming met de wensen van klaagster was, genomen. Ook dit onderdeel van de klacht kan derhalve niet slagen.
10. Het vorenstaande voert het College tot de slotsom dat de klacht ongegrond is.”

4. De grieven

Door appellante is - samengevat - het volgende tegen de bestreden beslissing aan-gevoerd.

Appellante is het niet eens met de overweging van het Veterinair Tuchtcollege, dat beklagde niet is te kort geschoten in de zorg die hij als dierenarts had behoren te betrachten ten opzichte van de kat van appellante. Zij is van mening dat beklagde de kat op 3 juli 1996 onvoldoende heeft onderzocht en een verkeerde diagnose heeft gesteld. Op 4 juli 1996 had beklagde naar de mening van appellante, de behandeling niet nodeloos mogen verlengen, toen bleek dat de kat hevige pijn had. Beklagde heeft, naar de mening van appellante, ten onrechte acute pneumonie bij de kat vastgesteld en onzorgvuldig gehandeld.

Het verweer

Door beklagde is hiertoe - samengevat - het volgende aangevoerd.

Appellante voert geen nieuwe feiten aan. Beklagde verwijst naar zijn eerder verweer-schrift en heeft daaraan niets toe te voegen.

6. De overwegingen van het Veterinair Beroepscollege

1. De grief van appellante stelt in beroep aan de orde in hoeverre in stand kunnen blijven de overwegingen in de beroepen uitspraak van het Veterinair Tuchtcollege om-trent de vraag of beklagde te kort is geschoten in de zorg voor het dier van appellante.

2. Appellante herhaalt in haar in beroep ingediende stukken in feite slechts haar klacht op grond waarvan zou blijken dat beklagde op 3 juli 1996 een onjuiste diagnose zou hebben gesteld. Over de inhoud van die klacht heeft de rechter in eerste aanleg geoordeeld. Appellante geeft evenwel in de procedure in beroep onvoldoende aan waarom het Veterinair Tuchtcollege in eerste aanleg ten onrechte die klacht op dat punt heeft verworpen, zodat deze uitspraak als gevolg daarvan niet in stand zou mogen blijven. Met het Veterinair Tuchtcollege is het Veterinair Beroepscollege van oordeel, dat niet als vaststaand kan worden aangenomen, dat de kat op dat moment reeds aan een longontsteking leed, zoals door appellante gesteld.

3. Evenzeer aanvaardbaar is het oordeel van het Veterinair Tuchtcollege, dat het stellen van de diagnose acute pneumonie op 4 juli 1996, gelet op de in de voorafgaande nacht ontstane benauwdheidsverschijnselen, niet als onjuist kan worden gekwalificeerd evenmin als de daaropvolgende behandeling. Ook heeft het Veterinair Tuchtcollege op basis van de vastgestelde feiten kunnen oordelen, dat beklagde niet kan worden verweten, dat de kat gedurende de nacht is overleden.

De grief van appellante faalt derhalve.

4. Uit het vorenoverwogene volgt dat het beroep van appellante tegen de uitspraak van het Veterinair Tuchtcollege niet kan slagen.

Slotsom

Gelet op de desbetreffende artikelen van de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde 1990 komt het Veterinair Beroepscollege tot de slotsom dat de in beroep bestreden beslissing in stand dient te blijven.

7. Beslissing in hoger beroep

Het Veterinair Beroepscollege:

--verwerpt het beroep.

Aldus gewezen door de voorzitter prof. mr B.H. ter Kuile en de leden mw mr C.M.Wolters, mr H.J.Cusell, drs P.J.Goedhart (dierenarts) en drs M.A. van Messel (dierenarts), in tegenwoordigheid van de secretaris mr Q.J.M.Kramer en uitgesproken in het openbaar te 's Gravenhage op 5 november 1997 door de voorzitter.

Secretaris

Voorzitter

